

CAPVT VI.

De Capro five Caprisco.

TAB. XXIII.

7.

Aldrovand.
de Piscibus
l. 4. c. 8.

Caprum et Capriscum eosdem Salvianus, diversos Rondeletius facit. Maxima hic nominum affinitas, et uterque duram pellem habere traditur. An vero καπρίσκος, χοῖρος Strabonis, ὁς aliorum, et μῦς Oppiani et Aeliani sint iidem, dubitari potest. Evidem Athenaeus Aristotelis καπρίον χοῖρον vocat; alii tamen συάφεον, quidam συάργον legi debere opinantur, nonnulli Chalcidem pisces vocalem et in dulcibus aquis habitantem credidere. *Porcus* etiam Niloticus Strabonis potius porca fluvialis minor est, pisces rotundus, spinis in capite noxiis, ὁν vero Φαμιλίδης, quasi in arena fodientem facit, quod terrestris suis more rostro arenam fodiat, Numenius facit, eandemque cum συάζιον, cui Simeon Sethi eas in nutriendo facultatis rationes attribuit, quas alii fere Rhombo tribuunt, Aldrovandus posuit. Salvianus cum καπρίσκω et χοίρῳ eundem judicat, μῦν denique inter σελάχη seu cartilaginea Athenaeus ex Aristotele recenset, inter quos, quis Caprum nostrum retulerit? Athenaeus eundem cum Capris, cum ait καπρίσκος καλεῖται μὲν καὶ μῦς, esse censet. Descriptionem ejus ex Salviano, eamque accuratissimam damus. Caper, inquit, Molae pisces instar, *caput* utrinque admodum compressum habet: *Oculos* rotundos, atque in superioris capitinis parte locatos: *Os parvum*, et valde denticulatum: utraque enim maxilla octonis dentibus validissimis, magnis, latis, non ferratis, sed continuis, atque humanis simillimis munita est. *Branchias* utrinque quaternas non osseo et dearticulato (reliquorum squammatorum instar) operculo sed cute coniectas, nec lata, sed modica scissura (Molae pisces more) pervias habet. Nec si Aristot. dicat: *Habent quibus paucissimae sunt, singulas branchias utrinque easque duplices, ut καπρός*, (five Aper, ut Theodorus vertit) aliis binae utrinque sunt, alterae simplices, alterae duplices, ut *Congro*. Supsicari debemus hunc nostrum pisces Congrum non esse, cum neque etiam verum sit, quod

binae utrinque branchiae Congro sint. Et propterea mirari potius convenit, cur haec ita tradiderit Aristoteles. Utrinque una tantum *pinna* et rotunda ad branchias conspicitur: nam illis, quae in pisibus aliis utrinque in ventre sunt conspicuae, caret prorsus. In dorso fere medio tres, membrana inter se juncti reperiuntur *aculei* robustissimi et magni, quorum prior reliquorum duorum triplus est, quosque omnes non solum ubi vult, deprimit, sed in fulcum etiam osseum, in dorso ob id sculptum, recondit. Depressi autem et reconditi uti quam facillime simul eriguntur, ita eorum unus duntaxat erigi nequit. Et pari ratione erecti omnes deprimi possunt, cum eorum unus nequeat; suntque ea arte fabrefacti, ut cum prior et major quantumvis impulsus deprimi nullo prorsus posset: postremi tamen depressione, quae facillima est, statim deprimitur, non secus quam in arcubalistis vocatis, in quibus parvo ac inferiori ferreo vecte compressus, tensus illico remittitur arcus: ob cujus similitudinem hic pisces noster Romae *Pesce balestra* vocatur. Et quod majore dignum est admiratione, si postremus aculeus non prorsus deprimitur, sicuti prior quoque proportione duntaxat deprimitur, sic ibidem etiam ita rursus constitit atque obfirmatur: ut nullo impulso ulterius deprimi possit, nisi reiterata postremi depressione. Hos ternos aculeos pinna sequitur, ad caudam usque deducta. *Osse* autem valido, lato et recurvo, ex cordis loco ad eam ventris partem, quae e branchiarum regione est primum reflexo, deinde per ventrem sub cute usque fere ad podicem extenso, ibidemque postremo in acutissimum et conspicuum aculeum desinente, tota anterior ventris regio roboratur atque munitur. Quae vero inter praedictum aculeum et podicem, ventris portiunctula relinquitur, plerisque aliis longe minoribus, sed satis robustis atque ferratis aculeis armatur. A podice per ventrem reliquum ad caudam usque alia singularis pinna deducitur. *Cauda* quae non sensim,